

CAMILLA LÄCKBERG

SOMNIS DE BRONZE

UNA DONA QUE HA ESTAT TRAÏDA
LLUITA FINS AL FINAL

Columna

CAMILLA LÄCKBERG
SOMNIS
DE BRONZE

Traducció del suec de Marc Delgado Casanova

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *DRÖMMAR AV BRONS*

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2025

© CAMILLA LÄCKBERG, 2024

PUBLICAT D'ACORD AMB NORDIN AGENCY AB, SUÈCIA

© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: MARC DELGADO CASANOVA, 2025

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3302-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 480-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Febrer

La Faye contemplava el jardí cobert de neu. Va reposar el front contra la finestra enreixada amb els ulls clavats en la tanca alta que separava les internes de Stenakull de la resta de la societat. Per damunt del bosc planava una au enorme traçant cercles i més cercles, abans de desaparèixer de la seva vista.

Tot se n'havia anat en orris. Ben aviat la seva mare, l'Ingrid, i la seva filla, la Julianne, serien mortes. Malgrat tot el que havia fet per protegir-les. Havia de sortir d'allà, però no tenia ni la més remota idea de com aconseguir-ho. Res del que li havia passat a la vida —ni durant la seva infantesa a Fjällbacka ni en els anys d'esposa trofeu del barri d'Östermalm o amb els èxits assolits en el món dels negocis— l'havien preparat per a res com allò. Com s'ho faria per aproximar-se a les altres internes, com aconseguiria que confiessin en ella, que la seguissin?

Tenia prou forces per tornar a començar? Esma per recuperar de nou la llibertat?

La Faye no s'havia sentit mai tan sola. Més lluny que mai de la Julianne. Ja trobava a faltar la llibertat, malgrat

que tan sols feia unes poques hores que havia arribat a la presó.

Unes veus al passadís van fer que drecés l'esquena.

Va empassar-se la saliva.

Va aclucar els ulls.

La cosa no podia acabar així. No ho podia acceptar.

Des de la suite del Grand Hôtel d'Estocolm, la Faye contemplava l'Strömmen. Als molls que s'estenien davant del castell es bellugaven hordes de turistes lleugers de roba. Es va posar una mà al pit i va notar que el cor li batejava acceleradament. No recordava que mai ho hagués fet d'aquella manera.

Quan van trucar a la porta, es va sobresaltar.

—Qui hi ha? —va cridar la Faye. La veu li va sortir sense cap mena de força, amb prou feines la podia reconèixer.

El simple fet que hagués de preguntar no va fer sinó que sentís encara més angoixa.

—L'Alice —va sentir que responia una veu coneguda, i la Faye va respirar alleujada. Tant, que gairebé es va posar a sanglotar.

Amb les mans tremoloses, va obrir la porta.

La seva amiga, que alhora era una sòcia important de Revenge, l'empresa de la Faye, va entrar a la suite i, sense ni tan sols aturar-se a saludar, es va posar a passejar amunt i avall.

—O sigui que és així com viu l'altra meitat de la humanitat...

—Tampoc no es pot dir que tu t'ofeguis en la misèria, Alice.

La Faye va aconseguir deixar anar una rialla, malgrat que el cor continuava bategant-li amb força.

—És aquesta la suite on acostumen a allotjar-se la Madonna i la Beyoncé? —va fer l'Alice, i es va deixar caure en un dels sofàs enormes—. O n'hi ha una d'enca-ra més meravellosa?

—No, és aquesta.

La Faye es va acostar a la cafetera platejada que hi havia en una safata plena de tota mena de delicadeses per a l'esmorzar.

—És a dir que ara mateix estic inhalant restes del seu ADN... —va continuar l'Alice, amb posat solemne.

La Faye va aconseguir riure de nou.

—Estic convençuda que han ventilat la suite prou vegades perquè tot això ja s'hagi esfumat. Tant el que dius com tota la resta de fluids corporals. T'hauràs de conformar amb les meves espores.

La Faye va allargar una tassa de porcellana a la seva amiga i va assenyalar amb el dit la gerreta de la llet, per si en volia.

L'Alice va remenar el cap.

—No, gràcies. Vull el cafè ben negre. Com el meu amant actual.

La Faye va somriure per sota el nas i, després de servir-se una tassa de cafè, es va asseure a la butaca que hi havia al davant de l'Alice.

—Em sembla que aquest comentari no és del tot políticament correcte... —va replicar.

L'Alice es va arronsar d'espatlles. Després del procés

de divorci tan repugnant que havia patit, la seva amiga mostrava un tantemenfotisme absolut i alliberador davant de tot el que opinaven o pensaven els altres de la seva vida.

—Per què volies que ens veiéssim aquí i no a l'oficina? I, encara més important, per què ets aquí i no a casa teva?

Com de costum, l'Alice anava directa al gra.

La Faye va abaixar els ulls. No volia barrejar en les seves preocupacions les persones que estimava, però a la vegada sabia per pròpia experiència que la soledat significava no ser prou forta.

—Ahir al vespre vaig veure el meu pare. Mentre érem al Riche. S'havia aturat davant del finestral i em mirava fixament. Després es va esfumar.

Es va estremir en recordar aquella mirada plena d'ira. La mateixa que, durant tota la seva infantesa, l'havia fet sentir petita i feble, perquè la Faye sabia que quan el seu pare les fitava a ella o a la seva mare d'aquella manera no passava gaire temps abans no rebien un càstig.

L'Alice va deixar la tassa de cafè a la safata amb un dring sec.

—N'estàs segura?

La Faye va assentir.

—Sí, n'estic segura.

—Ja em vaig adonar que havia passat alguna cosa. De cop i volta vas emmudir i no vas tardar a marxar. Fins i tot l'Ylva ho va notar.

—Sí, també he de parlar amb ella. —La Faye va mirar l'Alice als ulls—. Quan vaig arribar a casa, vaig descobrir unes marques a la porta, com si algú hagués intentat entrar a l'apartament. Així que immediatament vaig venir cap aquí i vaig reservar aquesta suite.

—Déu del cel! —L'Alice va allargar una mà cap endavant i va estrènyer la de la Faye—. I ara què faràs amb Itàlia?

A la Faye se li va fer un nus a la gola només de pensar en la preciosa casa de Ravi on l'estaven esperant la seva filla i la seva mare.

—Cancel·laré el viatge. No puc córrer el risc de conduir-lo fins a elles. Sap que són vives, perquè ahir em va mostrar una foto en què apareixien, una que li havia donat a en Jack abans que... morís. Pel que sembla, tots dos han estat en contacte fins i tot després d'escapar-se del furgó que els havia de transportar a una altra presó. En Jack l'hi deu haver donat al meu pare i ara... No ho sé. Però he de trobar un nou lloc on estar-me. Una casa. Tret de l'època que vaig viure amb la Kerstin, d'ençà que vaig arribar a Estocolm mai no he viscut en una casa. Creuem els dits que el meu pare no hi compti, amb això.

—No creus que és més segur a ciutat? En un apartament?

La Faye va fer que no amb el cap.

—Massa gent entrant i sortint. En una casa puc controlar-ho tot, estar alerta.

—Si et cal res, digue-m'ho —va fer l'Alice, i es va aixecar. Es va tornar a omplir la tassa.

—Estic convençuda que em caldrà la teva ajuda, però primer m'he d'encarregar d'uns quants assumptes tota sola.

—De debò creus que és capaç d'arriscar-ho tot per venjar-se de tu? No hi ha cap dubte que va aconseguir escapar-se. Potser, simplement, prefereix mantenir-se al marge de tot plegat. I deixar-vos en pau.

La Faye va negar amb el cap.

—No, el conec prou bé. Vindrà. Per què m'hauria ensenyat la fotografia, si no? He d'estar preparada.

I es va plegar de braços, com si un corrent d'aire glacial hagués travessat l'elegant habitació d'hotel.

—I què vols fer amb el llançament? Creus que l'hem d'ajornar?

—No, m'encarregaré d'aquesta merda. Hem treballat massa per ara arriscar-nos a perdre-ho tot si ho ajornem. Si aconseguim fer-nos nostre el mercat nord-americà, portarem Revenge al cim de les marques de productes de bellesa, tant tu com jo ho sabem. No penso permetre que el meu pare sigui un obstacle en aquest camí.

La Faye va estrènyer els braços amb força, com si el fred encara fos més intens. Era cosa de l'aire condicionat?

—Pots augmentar la seguretat a l'oficina? Hauria d'anar-hi, potser avui mateix, una mica més tard —va continuar.

—Me n'encarrego de seguida.

L'Alice es va posar dreta i la va abraçar.

La Faye va inhalar l'aroma familiar de Chanel número 5. A la seva amiga sempre li havien agradat els clàssics.

Quan la porta es va tancar darrere l'Alice, la Faye es va dirigir cap al dormitori i, dubitativa, va agafar el mòbil. Aquella no era una trucada que tingués cap ganes de fer. Odiava profundament haver de mentir a la seva filla. A la seva mare, per contra, li hauria de dir la veritat. Ella sabia millor que ningú la mena d'amenaça que representava el seu exmarit i seria injust no explicar-l'hi tot.

La Faye va sospirar i va obrir el Facetime. Va sentir una fiblada al cor en veure la preciosa carona de la seva filla a la pantalla.

—Mama! Quan vens a casa? T'he fet un dibuix i te'l donaré quan arribis!

—Amor meu, que n'ets, de bonica. Et trobo molt i molt a faltar, però la mama tardarà una mica a venir. Abans he d'enllestir unes quantes cosetes de feina i m'he de quedar per aquí.

La cara de decepció de la Julienne li va resultar massa familiar. Una vegada més havia trencat una promesa. Encara li va coure més en veure com la seva filla s'escarrasava a aparentar indiferència.

La Julienne es va arronsar d'espatlles.

—Ho entenc.

—I com estàs?

—Bé, però suposo que vols parlar amb l'àvia, com sempre.

—Aix, Julienne. Ara mateix he de xerrar amb l'àvia, és importantíssim, però la propera vegada podem...

—És clar.

La cara de la Julienne va desaparèixer, substituïda per tot de parets clares i mobles foscos bressolant-se mentre la nena travessava la casa.

—Àvia! —va cridar.

I aleshores a la pantalla va aparèixer la seva mare.

—Podries trobar un lloc on puguem parlar a soles? —va preguntar la Faye, amb un fil de veu.

La seva mare va assentir amb el cap i, a través de la pantalleta, la Faye va veure com pujava al primer pis.

—Què ha passat? —va preguntar, esbufegant lleugerament després d'haver-se enfilat escales amunt a grans gambades—. M'estàs espantant.

La Faye va respirar fondo.

—El vaig veure ahir. El pare. I crec que ha provat d'entrar a casa meva.

La mare va fer un esgarip.

—En Gösta? N'estàs segura?

Exactament la mateixa pregunta que li havia formulat l'Alice, i la Faye es va veure obligada a donar la mateixa resposta.

—Sí, n'estic completament segura. I sap que esteu viues. En conseqüència, he cancel·lat el vol per venir, encara que és impossible que sàpiga res de la casa de Ravi, però no penso portar-lo fins aquí, si és que m'està vigilant. —Va notar com els ulls se li negaven de llàgrimes, però va fer el cor fort perquè no comencessin a brollar—. A partir d'ara estigues molt més alerta. I, per descomptat, contractaré més seguretat per a vosaltres immediatament. No penso córrer cap risc.

—I ara on ets, tu?

La veu de la mare vacil·lava lleugerament i el mòbil li tremolava a la mà.

El seu pare tenia aquell poder: despertava en totes dues una por profunda i primitiva. Les dues dones sabien de què era capaç, i la maldat que s'amagava dins seu.

—He agafat una habitació al Grand. Però em buscaré un lloc nou i més segur.

—Ves amb compte —va murmurar la mare, i la Faye es va limitar a assentir amb el cap.

No podia permetre que la dominés la por. No li volia atorgar al seu pare aquell poder. I havia de mantenir el cap fred per planejar el proper pas. S'havia escapat de la presó, havien emès una ordre de crida i cerca, i allò li proporcionava un cert avantatge.

—Cuida la Julienne. Us estimo —va fer, i va prémer el botó vermell del telèfon.

La Faye es va quedar asseguda al llit. Després de tot el que havia passat els darrers anys, estava esgotada de tant lluitar. Però era exactament el que havia de fer ara. Lluitar per la seva vida i la de la seva família. Va pensar en la

fotografia que li havia mostrat a en Jack i que el seu ex-marit s'havia emportat. Era l'única en què apareixien la seva mare i la Julianne, i la Faye trobava a faltar poder mirar-la. L'havia feta en una platja de Sicília i s'hi podia veure la Julianne arraulida entre els braços de l'àvia, amb aquella llarga cabellera rossa, esbullada després d'haver-se banyat al mar, mirant fixament a càmera. Ara era el seu pare qui la tenia.

La Faye lluitaria per la seva família fins a l'última gota de sang.

Va tornar a agafar el mòbil, va fer una cerca per «agències immobiliàries Estocolm». El primer resultat deixava clar en l'anunci que es dedicaven principalment a residències exclusives. La Faye va prémer el número de telèfon que apareixia a la pàgina web i immediatament va respondre una veu masculina.

—Bon dia, voldria comprar una casa —va dir la Faye, sense embuts.

—D'acord, passo la trucada a un dels nostres agents.

Va allargar la mà cap a l'ampolla d'aigua que hi havia a la tauleta de nit, i mentre esperava en va fer un glop per treure's el gust amargant del cafè.

—Soc en Peter Bladh, com la puc ajudar? —Per la remor de fons, feia la impressió que l'home parlava des de dins d'un cotxe.

—Em dic Faye Adelheim i vull comprar una casa. De pressa. Vull que sigui a tocar de mar i que no estigui a més de mitja hora del centre d'Estocolm. El preu no és important.

Es va produir un silenci curt i estrany.

—Hum... Tinc una casa que pot encaixar —va respondre—. És a Lidingö, a primera línia de costa. El preu inicial és de...

—Com he dit —el va interrompre la Faye—, el preu no és important. Quan la puc veure?

—On és, ara? —va preguntar l'agent immobiliari.

Havia d'aparentar naturalitat, no mostrar cap mena de temor. Tard o d'hora arribaria l'atac, i havia d'estar preparada.

—M'allotjo al Grand Hôtel.

—La puc venir a recollir d'aquí a vint minuts. Abans he de passar per l'oficina a agafar el codi d'accés i les claus de la casa.

—Perfecte.

Un cop van penjar, la Faye es va ficar a la dutxa. Se li havia girat un munt de feina. Havia de protegir la seva família. A qualsevol preu.